

N°6-8 **Göyayrın** 2002

ISSN-0207-4710

SARI ÜRKƏ

Rafiq YUSİFOĞLU

Bir dəfə atam evə çox dilxor qayıtdı. Bıçaq vursan qanı çıxmazdı. Məni isə onun dilxorluğundan çox evə atsız qayıtması narahat edirdi.

Atam evimizin qənsərində maşından düşdü. Atımızın yəhərinin cilovunu onun əlində görəndə ürəyim qopdu. Fikirleşdim ki, yaqin atam atı kiməsə satıb. Lap dilxor oldum. Çünki sarı ürkəyə elə öyrəşmişdim ki? Ondan ayrılmaq o qədər də asan olmayacaqdı.

Sarı ürkə çox qəşəng at idi. Yavaş-yavaş sürəndə adamın altında yumurta kimi gedir, yorğalayır. Ona qamçı vurmaq da lazım deyildi. Ayaqlarımı qarnına sı-

xan kimi işini bilirdi. Dördmə çapmağa başlayırdı. Ancaq onun birçə nöqsanı var idi. Hər şeydən hürkürdü. Hətta ən adi xışiltıdan da. Elə bu hürkməyinin də qurbanı oldu.

Atamdan atı soruşanda o kövrəldi və dedi:

- Bütün günahlar mənədi. Əgər onu dəmir parçasına bağlamasaydım, belə olmazdı.

Mən bir şey başa düşə bilmədim. Bunu görən atam işin nə yerdə olduğunu söylədi:

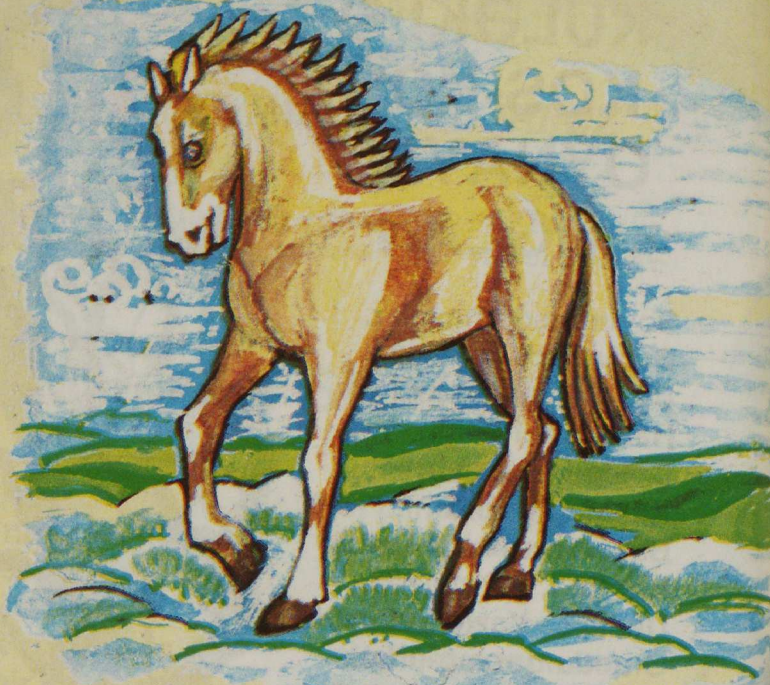
- Rayondan qayıdırdım. Hava bərk isti idi. Çayın üstündəki körpüdən keçəndə ürəyimdən çimmək keçdi. Çayın sahilinə gəldim. Atı bağlamağa bir kol da yox idi. Elə belə də qoymaq olmazdı. Qəflətən hürkər, qaçıb gedə birlərdi.

Birdən gözüme iri bir dəmir parçası, kotan sataşdı. Atı ona bağlayıb çimməyə başladım. Birdən sarı ürgə nədənsə hürkdü. O, dartınanda kotan aşdı. At bundan da hürkdü. Kotanın üstündən tullanmaq istəyəndə necə oldusa demirin iti tərəfi çevrilib atın qarnına girdi. Cirov qırıldı və atın bağırsaqları yerə tökülə-tökülə qaçmağa başladı. O, birdən dayanıb geriye - mənə sarı baxdı və tükürpədicə bir səslə kişnədi. Bu, kişnərtidən çox əlvəda səsinə oxşayırdı. At qaçdı, qaçdı... Elə bil o, öz ölümündən qaçırdı. Ancaq bilmirdi ki, qaçdıqca ölümə daha da yaxınlaşırdı. At getdikcə bağırsaqları öz ayağına dolaşırdı. O, qaçdı, qaçdı və birdən yerə yığıldı.

Mən sarı ürgənin yanına gələndə artıq o, ölmüşdü. Yəhəri belindən açıb, cilovu başından çıxarmaqdan başqa çarəm qalmadı.

Bibimgil atama təskinlik verir, onu hey ovundurmaq istəyirdilər. Atam isə fikir eləyir, özünü günahkar sayırdı.

Rəssam Altay

ÜZƏNGİ YARASI

İnamın babasının bir ça atı var idi. O, həmişə nəvələrinin görüşünə bu atın üstündə gələrdi.

Ağ at ağ saçlı babaya çox yaraşdı. Həm də bu at İnamın atasının atları kimi dəlisov, ürkək deyildi.

Bir dəfə səhərin alatoranında İnamın dayısı ağ atı yəhərlədi. Baba ata minəndə gördü ki, üzənginin bir tayı yoxdur. Oğlunun qarasına deyinsə də, yoldan qayıtmaq istəmədi, atı qamçılıyıb çapmağa başladı.

Ağ at heç həmişəki ağ ata oxşamırdı. Həmişə yumurta kimi yortan, yorğa yerışı ilə baxanları heyran qoyan ağ at bu gün nədənsə babanın altın-

da ilan kimi qıvrılırdı. Ağ at qamçını da vecinə almırdı.

Baba öz-özünə fikirləşdi:

- At da mənim kimi qocalıb yaqin.

Kəndə çatanda İnam babasının qabağına yüyürdü. Təəccüblə ata baxıb qışqırdı:

- Babamın ağ atı qırmızı olub.

Əvvəlcə onun sözünə inanmaq istəmədilər. Lakin nə görsələr yaxşıdır? Atın belindən qan süzülürdü.

Baba atdan düşüb tapqırı açdı. Yəhəri götürəndə gözlərinə inanmadı. Sən demə üzənginin bir tayı yəhərin altında qalbmış.

Atın belində dərin bir yara əmələ gəlmişdi. Qan hey axır, kəsmək bilmirdi.

Tez əsgə yandırır qarasını isti-isti atın yarasına basdılar. Nəhayət, qan kəsildi. Lakin atın belindəki yara uzun müddət sağalmadı.

